

[Indenrigs- og boligministeren.]

holdene, hvor valgperioderne for folketinget og halvdelene af landstinget udløber omtrent samtidig.

Når folketingsvalg og valgmandsvalg til landstinget afholdes samme dag, er det nødvendigt at træffe visse tekniske foranstaltninger for at sikre valgenes korrekte gennemførelse, og forslaget § 6 indeholder de i så henseende fornødne bestemmelser og svarer nøje til de bestemmelser, som fulgtes ved opløsningsvalgene i 1939.

Kommunerne står umiddelbart overfor at skulle påbegynde arbejdet med udarbejdelse af de ordinære valglistor, og det vil derfor være af afgørende betydning, om man meget snart kan give dem besked om, hvilke retningslinier der skal følges ved udarbejdelsen af alle de lister, som skal benyttes ved de kommende valg og afstemninger. På den anden side har regeringen ikke ment at kunne fremsætte forslaget, så længe der ikke var afsluttet endeligt forlig i forfatningskommissionen. Derfor kommer det først i dag, men til gengæld kommer det altså under omstændigheder, der opfordrer mig til at henstille til det høje ting og til den høje rigsdag at færdigbehandle dette forslag så hurtigt, som det er muligt.

Under henvisning hertil skal jeg tillade mig at anbefale forslaget til det høje folketing hurtige og velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Eneste behandling af forslag til beslutning af folketinget (angående bekæmpelse af børnelammelsen) [af Inger Merete Nordentoft m. fl.].

(Forslaget til beslutning findes i tillæg A. sp. 2591).

Sagen sattes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Da vor ordfører i denne sag er fraværende på grund af sygdom, skal jeg tillade mig at fremsætte en kort begrundelse dels for forslaget og dels for, at vi ønsker det behandlet.

Forslaget blev anmeldt den 7. oktober 1952 og går ud på, at der omgående stilles

1 mill. kr. til rådighed for statens seruminstitut til arbejdet med bekæmpelse af børnelammelsen, og at bevillingen opføres på tillægsbevillingsloven for finansåret 1952—53.

Vi stillede dette forslag, fordi vi, bl. a. gennem udtalelser fra statens seruminstituts direktør, var blevet opmærksomme på, at seruminstituttet havde meget store muligheder for at nå frem til et virksomt serum imod børnelammelse, hvis det fik de nødvendige laboratorielokaler indrettet, men at det manglede disse lokaler, og at de kunne bygges for et beløb på ca. 1 mill. kr.

Det er mig temmelig ufatteligt, at det skulle være nødvendigt for seruminstituttets direktør at appellere til befolkningen om ved en frivillig indsamling at skaffe disse penge tilveje, og også temmelig ufatteligt, at regeringen ikke for længe siden var gået i gang med hos folketingets finansudvalg at søge en bevilling af et så beskedent format til et så vigtigt formål. Vi stillede derfor vort forslag, idet vi gik ud fra, at hvis det blev vedtaget her i folketinget, ville dette vel være lige så godt, som om bevillingen var tiltrådt af finansudvalget, i hvert fald måtte folketingets finansudvalg vel derefter være nødt til at tiltræde bevillingen.

Sagen kom ikke til behandling med det samme, men vi havde en diskussion om spørgsmålet den 24. oktober 1952 mellem indenrigsministeren og mig. Den højtærede indenrigsminister erkendte, at der var brug for et beløb på ca. 1 mill. kr. — han angav selv et beløb på 1,1 mill. kr. —, og han lovede, at han ville hurtigst muligt gå til finansudvalget og søge denne bevilling, idet han tilføjede, at han for sit vedkommende var indstillet på at fremme sagen mest muligt.

Efter denne udtalelse af indenrigsministeren erklærede jeg på mit partis vegne, at så var jeg sikker på, at vi ville trække vort forslag tilbage den dag, det var givet, at bevillingen ville blive ydet. Der gik derefter 1½ måned, og først den 10. december fik vi igennem dagspressen at vide, at nu havde indenrigsministeren været i finansudvalget.

Må jeg i parentes bemærke, at det er egentlig noget trist og uværdigt, dette, at rigsdagens medlemmer kun gennem aviserne får at vide, hvilke bevillinger der søges og meddeles i finansudvalget, og det var måske overvejelse værd, om man ikke burde meddele rigsdagens medlemmer, hver gang der